

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/90/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122455356
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122455356.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobkyne Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Krajinská 2954/32, IČO: 36234176, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Trenčín, Námestie sv. Anny 7269/20C, IČO: 47234679, proti žalovanému X. X., narodenému XX. X. XXXX, S., Y. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Rudolfom Bezákom, Košice, Krmanova 14, o zaplatenie 5.685,90 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-37Csp/21/2023, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. januára 2025 sp. zn. 5CoCsp/37/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 05. septembra 2024 č. k. K2-37Csp/21/2023-146 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 5.685,90 eura, úrok 786,76 eura, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.721 eur od 15. 12. 2019 do 08. 01. 2020, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.621 eur od 09. 01. 2020 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa ako veriteľka uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom dňa 22. 05. 2019 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“) a na neurčitú dobu mu poskytla bezúčelový revolvingový úver s úverovým rámcom (kreditným limitom) 6.000 eur, s ročnou úrokovou sadzbou 24,90%, s RPMN 28%, s celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 6.809,28 eura, s výškou minimálnej mesačnej splátky 2,43% z výšky úverového rámca (145,80 eura). Termín splatnosti mesačnej splátky bol dohodnutý k 20.dňu v mesiaci. Pri výpočte RPMN sa vychádzalo z predpokladu, že celá výška úveru bude čerpaná

okamžite, bezhotovostne, pri najvyšších poplatkoch a najvyššej úrokovej sadzbe, poskytnutá na dobu jedného roka a splatená v 12-tich mesačných splátkach s rovnakou výškou istiny. Zmluvnými stranami bolo dohodnuté aj poistenie výdavkov Balíček EXTRA, s mesačnou úhradou za poistenie 8,9% z pravidelnej mesačnej splátky úveru. Pod textovou časťou úverovej zmluvy sa nachádzajú podpisy zmluvných strán, pri žalobkyni sú uvedené mená a priezviska dvoch osôb konajúcich za obchodnú spoločnosť a nad nimi faksimile ich podpisov. Žalovaný čerpal celý úver dňa 31. 05. 2019 prevodom peňazí na účet. Hoci bola prvá splátka úveru splatná dňa 20. 06. 2019, žalovaný prvýkrát uhradil splátku 129 eur až 07. 11. 2019. Následne zaplatil 150 eur dňa 13. 12. 2019 a 100 eur 08. 01. 2020; ďalšie splátky nezaplatil. Celkovo žalovaný uhradil sumu 379 eur, z nej na úhradu prvej splátky 145,80 eura, druhej splátky 145,80 eura a na úhradu tretej splátky 87,40 eura. Listom zo dňa 25. 10. 2019 označeným ako „Výzva k plneniu dlžnej čiastky“, doručeným žalovanému 06. 11. 2019, žalobkyňa upozornila žalovaného na omeškanie so splácaním mesačných splátok, na špecifikovaný aktuálny nedoplatok 729 eur aj na možnosť zosplatenia celého úveru. Listom z 29. 11. 2019 označeným ako „Výzva k splateniu celého úveru“ žalobkyňa vyzvala žalovaného na splatenie celého úveru čerpaného na základe úverovej zmluvy vo výške 6.787,66 eura, najneskôr do 15 dní od spísania výzvy (ktorá bola žalovanému doručená dňa 09. 12. 2019). Predžalobná upomienka bola žalobkyňou vyhotovená 31. 01. 2020.

1.2. Súd prvej inštancie právne spor posúdil podľa § 261 ods. 6 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 54a, § 103, § 565 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) a § 1a ods. 1, § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 a zistil, že záväzkový právny vzťah strán sporu je spotrebiteľským úverom. Predloženú Zmluvu podrobil preskúmaniu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa, pričom nezistil, že by obsahovala neprijateľné podmienky. Rovnako nezistil, že by Zmluva neobsahovala všetky náležitosti vyžadované v § 9 ZoSÚ. Podpis (štatutárnych zástupcov) žalobkyne bol v súlade s § 40 ods. 3 OZ nahradený mechanickými prostriedkami, písomná forma zmluvy teda dodržaná bola. Sporným nebolo, že žalobkyňa pred uzatvorením Zmluvy s odbornou starostlivosťou posúdila schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 1 ZoSÚ). Aj pri zosplatení úveru žalobkyňa postupovala v súlade s právnou úpravou (§ 53 ods. 9 OZ). Právo žalobkyne nebolo premĺčané. Okresný súd podrobne vysvetlil podstatu revolvingového úveru a uviedol, že v Zmluve uvedená ročná úroková sadzba 24,90% je určená v súlade s § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 (ďalej aj „nariadenie vlády“). Žalovaný vo svojej argumentácii vychádzal zo súhrnných údajov pre spotrebiteľské nerevolvingové úvery (pri výške úveru od 1.500 eur do 6.500 eur a dobe splácania od 1 do 5 rokov), čo ho viedlo k tvrdeniu o nižšom úročení úveru. Vzhľadom na charakter revolvingového úveru ale okresný súd poukázal na potrebu vychádzať zo súhrnných údajov pre spotrebiteľské úvery typu kreditné karty, so stavom ku dňu 31. 03. 2019, podľa ktorých priemerná hodnota RPMN predstavovala 22,79%. Výška dohodnutého úroku potom neprevyšuje zákonom ustanovenú najvyššiu prípustnú hranicu (dvojnásobok priemernej RPMN podľa § 1 ods. 4 nar. č. 87/1995 Z. z. pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne). Najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru je v prípade žalovaného 45,58% (2 x 22,79%), úroková sadzba 24,90% teda neprekročila najvyššiu prípustnú odplatu podľa právnych predpisov a nie je neprimerane vysokou.

1.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (v skratke „CSP“) a v konaní úspešnej žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 30. januára 2025 sp. zn. 5CoCsp/37/2024 (č. k. 5CoCsp/37/2024-180) odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok potvrdil a žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) a na zdôraznenie jeho správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného doplnil:

2.1. Ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, s odkazom na § 40 Občianskeho zákonníka, písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou, pričom podpis sa môže nahradiť mechanickými prostriedkami v prípadoch, keď je to obvyklé. Odvolací súd uviedol, že prejav

vôle zachytený v písomnej forme je platný až od podpisu konajúcej osoby. Občiansky zákonník vo všeobecnosti hovorí len o podpise konajúcej osoby, no v súkromnom práve sa za riadny podpis považuje vlastnoručný podpis. Občiansky zákonník ako výnimku v druhej vete §-u 40 ods. 3 umožňuje nahradiť vlastnoručný podpis mechanickými prostriedkami (pečiatka, faksimile, reprodukcia) tam, kde je to objektívne obvyklé. Umiestnenie faksimile podpisov osôb oprávnených konať za obchodnú spoločnosť žalobkyne na uzavretej Zmluve, na základe ktorej žalovaný čerpal úver, je v tomto prípade prípustným nahradením podpisov osôb oprávnených konať za žalobkyňu mechanickými prostriedkami (pripojením snímky - skenu podpisov). Zmluva vyhovuje požiadavke písomnej formy v zmysle § 40 ods. 2 a 3 OZ a § 9 ods. 1 ZoSÚ. Zo žiadneho ustanovenia Úverových podmienok nevyplyva, že pre platnosť a účinnosť Zmluvy sa vyžaduje vlastnoručný podpis; táto odvolacia námietka žalovaného je neopodstatnená.

2.2. K námietke neplatnosti Zmluvy z dôvodu dojednania vyššej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov ako je najvyššia prípustná odplata, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať odvolací súd citoval relevantnú právnu úpravu (§ 53 ods. 6 OZ, § 1 ods. 4 a § 1a ods.1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z., § 21 ods. 2 ZoSÚ a poukázal na záver okresného súdu, že výška v Zmluve dohodnutej ročnej úrokovej sadzby 24,90 % bola posúdená podľa Súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk zverejňovaných Ministerstvom financií SR. Priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnená pre kreditné karty ku dňu 31. 03. 2019 bola 22,79 % p.a.. Najvyššia prípustná výška odplaty tak podľa § 1a v spojení s § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ku dňu vyhotovenia Zmluvy predstavovala 45,58 % ročne. Žalovaný úverovú kartu neobdržal, pretože si po dohode so žalobkyňou vybral čerpanie prvého úveru prevodom financií na jeho účet.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku vymedziac dve právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ neboli riešené.

3.1. Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v spojení s námietkou absolútnej neplatnosti úverovej zmluvy uplatnenou pred súdmi nižších inštancií tvrdil, že žalobkyňa túto zmluvu vlastnoručne nepodpísala, pretože obsahuje iba faksimile podpisov jej štatutárnych zástupcov. Žalobkyňa si ale sama v Hlave 2, § 2 Úverových podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy vyhradila, že zmluva sa stáva platnou a účinnou podpisom druhej zmluvnej strany. Súdny konštatovali, že vlastnoručný podpis je nahradený pripojením snímky (skenu) podpisov osôb oprávnených konať za žalobkyňu a zmluva vyhovuje požiadavkám písomnej formy v zmysle § 40 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. Podľa žalovaného však ak si zmluvné strany výslovne dojednali alebo jedna z nich si v úverových podmienkach výslovne vymienila, že pre platné uzatvorenie zmluvy je nutný podpis druhej zmluvnej strany, pre platné uzatvorenie zmluvy je nevyhnutný podpis a nepostačuje pripojenie faksimile.

3.2. Ďalej žalovaný namietal nesprávnosť výkladu § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka o odplate pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi majúci za to, že úver, ktorý mu bol žalobkyňou poskytnutý, nie je revolvingový. Za nesprávny označil názor súdov nižších inštancií, v zmysle ktorého sa pre výpočet najvyššej prípustnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru môže použiť priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnená Ministerstvom financií SR pre kreditné karty.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení navrhla zamietnutie dovolania, pretože dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je naplnený, keďže otázky predstavené žalovaným sú skutkového charakteru. Súdny nižších stupňov dali na námietku žalovaného vyčerpávajúcu odpoveď. Podľa presvedčenia žalobkyne je dodržaná písomná forma právneho úkonu s uvedením podpisov konajúcich osôb, keď napokon žalobkyňa a žalovaný sa správali podľa jeho obsahu. Žalobkyňa tiež uviedla, že položená právna otázka žalovaného nezohľadňuje špeciálne ustanovenie §-u 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1. Namietla aj, že dovolací súd nie je skutkovým súdom. Tvrdenie žalovaného, že dlžníkovi nie je odovzdaná kreditná karta nebolo pred súdmi nižších inštancií prezentované. Navyše žalovaný disponoval kreditnou kartou, ako to vyplýva z výpisu z interného systému s uvedením čísla kreditnej karty zo dňa 22. 05. 2019 pre Zmluvu o spotrebiteľskom úvere -

revolvingový úver č. XXXXXXXXXX (nároky z ktorej boli predmetom sporu). Táto kreditná karta bola zrušená ku dňu zosplatenia budúcich splátok úveru, t. j. ku dňu 29. 11. 2019.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je sčasti prípustné, preto pristúpil k skúmaniu jeho dôvodnosti.

6. Dovolateľ podal dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP by dovolateľ mal a) konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

7. Dovolateľ explicitne nevymedzil nijakú konkrétnu právnú otázku, ktorej zodpovedanie súdmi nižších inštancií bolo pre prejednanie sporu rozhodujúce a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Najvyšší súd sa však striktnie nezameral len na to, či dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania formálne na konkrétnom riadku svojho podania. Do úvahy bral aj dovolací dôvod (§ 432 CSP) v snahe vyabstrahovať z neho právnú otázku podľa § 421 CSP, aby mohol následne posúdiť, či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a či ide o otázku, ktorá naplňa hypotézu zakotvenú v písm. b) §-u 421 ods. 1 CSP (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 468/2023). Rovnako dovolací súd aplikoval ustanovenie § 124 CSP a posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu snažiac sa na jednej strane autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 alebo sp. zn. I. ÚS 336/2019), na druhej strane majúc na zreteli potrebu nenarušenia princípu rovnosti strán sporu neprípustným nahrádzaním procesnej aktivity strany sporu obligatórne zastúpenej advokátom a princípu právnej istoty nastolenej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu.

8. V rámci takto daných limitov posudzovania obsahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku dovolací súd na základe dovolacej argumentácie dovolateľa dospel k záveru, že žalovaný vymedzil dve právne otázky, od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktoré v doterajšej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené. Prvou sa dovolateľ pýtal na platnosť zmluvy (vo vzťahu k posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere), v písomnom vyhotovení ktorej je mechanickými prostriedkami nahradený vlastnoručný podpis zmluvnej strany, hoci si zmluvné strany výslovne dojednali, alebo jedna z nich si v úverových podmienkach výslovne vymienila, že pre platné uzatvorenie zmluvy je nutný podpis druhej zmluvnej strany. Druhá právna otázka dovolateľa sa týkala správnosti aplikácie § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení platnom v čase vzniku záväzkového vzťahu strán sporu pri posúdení najvyššej prípustnej výšky odplaty za poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru na základe priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky pre kreditné karty, ak bola celá suma úveru vyplatená naraz na bankový účet dlžníka.

9. Pri prvej dovolateľom nastolenej dovolacej otázke poukazuje dovolací súd na obsah súdneho spisu, priebeh konania a odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií. Z nich je zjavné, že súdy sa zaoberali platnosťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver č. XXXXXXXXXX uzavretej stranami sporu dňa 22. 05. 2019 ako písomného právneho úkonu vo vzťahu k potrebe jej opatrenia (vlastnoručným) podpisom žalobkyne. Dospeli k záveru, že jeho nahradenie mechanickými prostriedkami (sken resp. faksimile podpisov štatutárnych zástupcov umiestnených nad vytlačenou podobou ich mien a priezvisk) predstavuje prípad spadajúci pod druhú vetu §-u 40 ods. 3 Občianskeho

zákonníka a podpis môže byť nahradený mechanickými prostriedkami. Dovolateľ sa ale v dovolaní pýtal na možnosť nahradenia podpisu konajúcej osoby v písomne uzavretej zmluve mechanickými prostriedkami v situácii, keď si zmluvné strany výslovne dojednali, alebo jedna z nich si v úverových podmienkach výslovne vymienila, že pre platné uzatvorenie zmluvy je nutný podpis druhej zmluvnej strany. Takto nastolenú dovoláciu otázku súdy nižších inštancií neriešili, odvolací súd vo vzťahu k Úverovým podmienkam len uviedol, že zo žiadneho ich ustanovenia nevyplýva pre platnosť a účinnosť Zmluvy požiadavka jej opatrenia vlastnoručným podpisom. Dovolanie preto v tejto časti nie je prípustné. Dovolací súd nad rámec uvedeného, s poukazom na hospodárnosť konania a výchovnú funkciu súdnych rozhodnutí dáva do pozornosti relevantný text Úverových podmienok a obsah Zmluvy. V Hlave 2, § 2 Úverových podmienok je uvedené, že: „Zmluva sa stáva platnou a účinnou podpisom druhej zmluvnej strany“. Dovolateľ ani súdy nižších inštancií sa nezaoberali tým, ktorá zmluvná strana v zmluvnom vzťahu strán sporu je prvá a ktorá druhá. Dovolací súd poukazuje na textáciu Zmluvy v podobe, v akej bola pripojená k žalobe, žalovaným nespochybnenej. Zmluva je formulárová (opatrená údajom o platnosti tlače od 01. 02. 2019), obsahuje predtlačené rubriky, v ktorých sú doplnené jednotlivé údaje týkajúce sa osoby žalovaného a záväzkového vzťahu. Žalobkyňa je za uvedeným svojho označenia údajmi z obchodného registra označená skrátenou podobou „Spoločnosť a/alebo my“. Zmluva obsahuje vety typu „Zoznamujeme vás zvlášť s týmito ustanoveniami úverových podmienok“, „Podpisom zmluvy uzatvárame aj zmluvu o platobných službách....“, „Svojím podpisom vyhlasujete, že....“, „Zákonné informácie k vašej zmluve“, „Dohodli sme sa, že...“, „Súčasne potvrdzujete...“ a podobné. Uvedené naznačuje, že oferentom Zmluvy bola žalobkyňa a akceptantom žalovaný, preto z čoho by bolo možné vyvodiť, kto z nich je prvou a kto druhou zmluvnou stranou.

10. Jadro druhej dovolateľom nastolenej právnej otázky, ktorou smeroval k spochybneniu správnosti záverov súdov nižších inštancií o najvyššej prípustnej výške odplaty za poskytnutie revolvingového spotrebiteľského úveru, spočívalo v posúdení, či je revolvingovým úverom aj úver, ktorého celý úverový rámec bol vyčerpaný v plnej výške jednorazovo bezhotovostným prevodom financií na účet dlžníka. Dovolateľ tvrdil, že o úverovú kartu umožňujúcu čerpanie úveru nežiadal a ani ju neobdržal a úver vo výške 6.000 eur bol v zmysle Zmluvy poskytnutý prevodom na jeho účet. Tvrdil aj, že Hlava 3 Úverových podmienok v skutočnosti len finguje právo žalovaného rozhodnúť sa pre čerpanie úveru buď prostredníctvom karty, alebo prevodom na bankový účet. Uvedené právo žalovaného (ktorý ho nazval údajným právom) mohlo vzniknúť „najskôr okamihom uzatvorenia Zmluvy (nie predtým), ktorým okamihom je však zo znenia Zmluvy už zrejmé, že celý úver bude poskytnutý prevodom na účet žalovaného, t. j. žalovaný dlžník už nemá možnosť voľby karta vs. prevod na bankový účet“. Ak by podstatou zmluvného vzťahu žalobkyne a žalovaného založeného Zmluvou bola kreditná karta, žalobkyňa by ju žalovanému odovzdala a čerpanie úveru by nechala na žalovaného. Účelom Zmluvy bolo podľa žalovaného okamžité vyčerpanie celého úverového rámca za účelom jeho úročenia úrokovou sadzbou, na ktorú by, nebyť vyššie uvedenej simulácie, žalobkyňa nemala právny nárok, čo je nekalou obchodnou praktikou. Z uvedeného vyplývajúci správny právny záver je podľa dovolateľa ten, že „priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov zverejnená Ministerstvom financií SR pre Kreditné karty sa nemôže použiť pre výpočet najvyššej prípustnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorý je síce podľa znenia spotrebiteľskej úverovej zmluvy dojednaný ako revolvingový, avšak spotrebiteľovi - dlžníkovi nie je odovzdaná kreditná karta, ktorou by sa revolving mal realizovať a zároveň je v spotrebiteľskej úverovej zmluve výslovne dojednané, že celá suma úveru bude vyplatená v celosti na bankový účet dlžníka“.

11. Súdy nižších inštancií v odôvodneniach rozsudkov vysvetlili (okresný súd v bode 27.1., ktorého podstatu zopakoval odvolací súd v bode 41) základnú charakteristiku revolvingového úveru. Ide o variantu spotrebiteľského úveru umožňujúcu opakované čerpanie peňažných prostriedkov až do výšky dohodnutého úverového rámca. Obnovuje sa automaticky bez toho, aby klient musel úver opakovane dojednávať. Pre revolvingový úver je typické jeho priebežné čerpanie a dopĺňanie, čo neumožňuje presné určenie počtu splátok úveru, dobu jeho splácania ani konkrétny percentuálny údaj o RPMN (uvádza sa jej indikatívny výpočet). Na základe obsahu Zmluvy dospeli k záveru, že úver poskytnutý žalovanému žalobkyňou túto charakteristiku spĺňa, čo žalovaný nespochybnil; spochybnil jedine spôsob čerpania revolvingového úveru. Preskúmaním obsahu Zmluvy dovolací súd zistil, že podľa jej úvodných

ustanovení žalovaný mohol čerpať úverové prostriedky prostredníctvom karty až po odsúhlasení žalobkyňou. Aj v Hlave 3 Úverových podmienok sa zmluvné strany dohodli tak, že po odsúhlasení spoločnosťou môže žalovaný čerpať peňažné prostriedky prostredníctvom karty. V nasledujúcom odseku je uvedené, že účastníci zmluvy sa dohodli na možnosti čerpania prvého úveru vo výške uvedenej v zmluve prevodom na bežný účet, ktorý žalovaný uvedie v zmluve. To podľa súdov nižších inšancií znamenalo, že prvé čerpanie revolvingového úveru nebude uskutočnené prostredníctvom karty, ale potvrdením transakcie v zmluve. Dovolací súd zistil, že časť Zmluvy (na str. 2) obsahuje predtlačené označenie rubriky „Potvrdenie transakcie“, v ktorej je dopísaný text, z ktorého je zjavné, že žalovaný svojím podpisom Zmluvy požiadal o čerpanie úveru vo výške 6.000 eur z dojednaného úverového rámca prevodom na nižšie uvedený účet. V ďalšom riadku Zmluvy je vypísané číslo účtu žalovaného.

12. Dovolací súd upriamuje pozornosť na dve veci. Po prvé, pre revolvingový úver je typické postupné čerpanie peňažných prostriedkov do výšky tvoriacej vopred dohodnutý úverový rámec (peňažnú sumu, ktorú si dlžník požičiava) a pri zachovaní platobnej disciplíny dlžníka jeho postupné obnovovanie bez potreby uzatvárania ďalšej zmluvy. Po druhé, k čerpaniu peňažných prostriedkov dochádza zväčša prostredníctvom (platobnej) karty, či už kreditnej, alebo debetnej. Právna úprava však nezakazuje (hoci pre tento typ úveru trochu atypické) vyčerpanie celého dohodnutého úverového rámca naraz, ani jeho čerpanie bezhotovostným prevodom peňažných prostriedkov. V posudzovanom spore treba zdôrazniť, že dohoda zmluvných strán o poskytnutí revolvingového úveru prevodom financií na účet žalovaného sa vzťahovala iba na jeho prvé čerpanie, ako *expressis verbis* vyplýva z Hl. 3 Úverových podmienok (čo žalovaný nijako nespochybnil). Záver odvolacieho súdu o tom, že žalovaný mohol peňažné prostriedky čerpať prostredníctvom karty, alebo čerpanie prvého úveru mohlo byť aj bezhotovostne na účet žalovaný namietal v dovolaní z dôvodov uvedených v 10. bode tohto rozsudku s tým, že on nijakú úverovú kartu neobdržal (čo uviedol aj v konaní pred súdmi nižších inšancií). Dovolací súd poukazuje na to, že aj proces uzatvárania posudzovanej Zmluvy prešiel štádiom návrhu na uzavretie zmluvy a štádiom jeho akceptácie žalovaným (opak v konaní tvrdený nebol). Sporným nebolo, že žalovaný kartu umožňujúcu čerpanie úveru neobdržal (k čomu mohlo v zmysle Úverových podmienok aj Zmluvy dôjsť až po schválení žalobkyňou), keď (aj v dovolaní) sám uvádzal, že o jej vydanie nežiadal. Nepoprel ale, že sa so žalobkyňou dohodol na prvom čerpaní úveru bezhotovostne, prevodom financií na jeho účet, ktorý je špecifikovaný v Zmluve. Z dodržania postupnosti kontraktčného procesu, dopísania údajov do rubriky Potvrdenie transakcie a uvedenia čísla účtu žalovaného v Zmluve nevyplyva, že žalovaný voľbu prvého čerpania úverových prostriedkov bezhotovostne mohol realizovať až okamihom uzavretia zmluvy ako tvrdí v dovolaní. K týmto okolnostiam sa stručne vyjadril odvolací súd aj v 39. bode odôvodnenia jeho rozsudku.

13. Nad rámec uvedeného sa pre úplnosť žiada dodať, že podstatou úverového vzťahu strán sporu naozaj nebola kreditná karta, ako uvádza dovolateľ. Kreditná karta je totiž užší finančný nástroj ako revolvingový úver; ide o druh revolvingového úveru čerpaný prostredníctvom platieb alebo výberov peňazí za použitia platobnej karty. Žalovaný mohol v zmysle Zmluvy obdržať len kartu, ktorá by mala funkciu identifikačnú a platobnú, nie kreditnú kartu. Súdov nižších inšancií aplikovali ekonomické údaje týkajúce sa kreditných kariet pri posúdení výšky odplaty dojednanej v zmluvnom vzťahu strán sporu jedine preto, že úver poskytnutý prostredníctvom kreditnej karty je svojím charakterom a podstatou najbližší revolvingovému úveru zazmluvnenému medzi žalobkyňou a žalovaným, čo tiež vysvetlili.

14. Zo zhrnutia všetkého zhora uvedeného vyplýva, že odpoveď súdov nižších inšancií na dovolateľom vymedzenú druhú právnu otázku, vychádzajúca zo súhrnných údajov pre spotrebiteľské úvery typu kreditné karty, že v Zmluve uvedená ročná úroková sadzba je určená v súlade s § 1a ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013 a neprekročila najvyššiu prípustnú odplatu podľa právnych predpisov, je správna.

15. Dovolací súd uzatvára, že dovolacia argumentácia predložená dovolateľom pri prvej právnej otázke (9. bod tohto rozsudku) nepredstavuje vymedzenie relevantnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľ teda v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie, čo by bolo dôvodom pre odmietnutie jeho

dovolania (§ 447 písm. f) CSP). Vo vzťahu k druhej dovolacej otázke (bod 11. tohto rozsudku) dovolací súd konštatuje, že ide o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ale súdy nižších inštancií ju vyriešili správne. Dovolací súd preto dovolanie zamietol ako celok (§ 448 CSP).

16. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd priznal v celom rozsahu náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodol tak napriek tomu, že žalovaný dovolateľ vystupoval v dovolacom konaní v procesnej pozícii spotrebiteľa. Žalovaný v dovolaní vôbec netvrdil skutočnosti o jeho nepriaznivej finančnej, rodinnej alebo sociálnej situácii nasvedčujúce nemožnosti nahradenia trov konania protistrany z ekonomických dôvodov. Z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že právna pomoc dovolateľovi bola poskytnutá bezplatne, pro bono, alebo za zníženú odmenu. V okolnostiach prípadu dovolací súd prihliadal na to, že dôvodom zamietnutia dovolania bol nedostatok relevancie prvej dovolateľom vymedzenej právnej otázky pre predmet konania a nastolenie druhej dovolacej otázky spôsobom tendujúcim k správnosti jej vyriešenia odvolacím súdom.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.